

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

1-2. FEJEZET

vs. 1. Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát...

25 évvel azelőtt, hogy Pál megírta ezt a levelét a rómaiakhoz, útban volt Damaszkusz felé, hogy az ottani keresztényeket bebörtönözze. Dél körül hirtelen hatalmas fényesség vakította el, és az Úr azt kérdezte tőle: „Saul, miért üldözöl engem?” Pál így válaszolt: „Ki vagy Te, Uram, hogy szolgálhassalak?” 25 évvel később pedig azt írja magáról Pál, hogy „Krisztus Jézus szolgája”. Amikor a filippi gyülekezetnek számolt be ugyanerről az eseményről, a következőket írta:

... Azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. (Fil 3:7-8)

Pál 25 évvel azelőtti döntése továbbra is érvényben volt. Sokan beszélnek a múltbeli megtapasztalásaikról, amelyek azonban semmilyen hatással nincsenek a Jézussal való jelenlegi kapcsolatukra. Ezek a tapasztalatok csak abban az esetben érnek bármit is, ha ma is erősítik Krisztussal való kapcsolatunkat.

Pál még az Apostolok cselekedeteiben mondta, hogy Macedónia, Korintus és Jeruzsálem után, Rómába kell mennie. Még mielőtt elindult volna Jeruzsálembe, Korintusból megírta ezt a levelet a római gyülekezetnek, majd 2 év múlva végül maga is megérkezett Rómába.

A Biblia azt mondja, hogy legyünk biztosak az elhívásunkban, de ugyanakkor nagy hiba osztályokba sorolni az elhívásokat, aszerint, hogy melyik a legnagyobb, legfontosabb stb. Nem tudom, hogy mi Isten elhívása a számodra, de nagyon fontos, hogy megértsük, hogy nem lehetünk többek, mint amire Ő elhívott bennünket. Gyakran azért kerülünk bajba, mert többet akarunk csinálni annál, mint amire Isten elhívott.

Pált Isten apostolnak hívta el, ezért Pál apostol kellett, hogy legyen. Ha azt mondta volna neki, hogy sátorkészítőnek hívja, akkor Pál sátorkészítő kellett volna, hogy legyen. Csupán azért tartozunk felelősséggel Istennek, amire Ő hívott minket. Gyakran olyan feladatokat veszünk a vállunkra, amelyeket Isten nem nekünk szánt, pusztán azért, mert nagyon vágyunk arra, hogy Istent egyre nagyobb mértékben szolgáljuk. Ez azonban sokszor pusztuláshoz vezet.

Én is próbáltam már olyasmiket csinálni, amikre Isten nem hívott, és mindig katasztrófával végződött a dolog. Előfordulhat, hogy az ambícióink, a vágyaink nagyobbak Isten elhívásánál.

vs. 2. ...amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért.

vs. 3. Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott,

Dávid odament Nátánhoz, a prófétához, és azt mondta neki, hogy „Szeretnék házat építeni az Úrnak, mert én ebben a gyönyörű palotában élek, viszont Isten még mindig csak abban a sátorban lakik. Szeretnék Istennek egy olyan épületet építeni, amely az egész világon a legcsodálatosabb lesz”. Nátán erre azt válaszolta, hogy „Nagyszerű Dávid, tedd azt, ami a szíved vágya”. De azon az estén az Úr azt mondta Nátánnak, hogy túl gyorsan beszélt az Ő nevében, és vissza kellett mennie Dávidhoz, hogy megmondja neki, hogy nem építhet az Úrnak házat, mert a kezét sok vér szennyezi. „Dávid katona. Nem hagyhatom, hogy házat építsen Nekem” - mondta Isten. „Nátán, azt is mondd meg Dávidnak, hogy Én építek neki házat, és mindig az ő utódai fognak a trónon ülni”. Dávid azonnal megértette, hogy ez azt jelenti, hogy a Messiás az ő utódai közül fog származni, és ez túl nagy öröm volt a számára. Azt mondta az Úrnak: „Ó, Istenem, a juhok mellől hoztál el engem, egy senkit, és királlyá tettél néped felett. Oly sokkal megáldottál már, és most még az elkövetkező időkről is beszélsz! Mit is mondhatnék erre Neked?” Dávid némán állt Isten előtt, annyira el volt telve Isten kegyelmével. (1 Sám 7).

Voltál már te is ilyen helyzetben, amikor annyira betöltött Isten kegyelme, hogy alig tudtál megszólalni? Hiszen mit is mondhatunk, amikor ráébredünk, hogy Isten milyen hatalmas módon önti ránk áldásait?

Annak ellenére, hogy a Lukács és a Máté evangéliumaiban bemutatott családfa különbözik egymástól, mindkettő Dávidhoz vezeti vissza Jézus származását, csak két különböző ágon. A Máté által ismertetett családfa Dávid után Salamonon keresztül vezet el Józsefig, aki az emberek szerint Jézus apja volt. Viszont amikor a Salamonon át vezető családfában Jekonjáshoz érünk, róla tudjuk, hogy őt Isten megátkozta Jeremiás 22. fejezetének utolsó versei szerint:

Ország, ország, ország! Hallgass az ÚR szavára!

Így szól az ÚR: Úgy tartásátok számon ezt az embert, mintha gyermektelen volna, olyan emberként, akinek sikertelen az élete. Mert egyetlen ivadéknak sem sikerül Dávid trónjára ülnie, vagy valaha is uralkodnia Júdában.

Tehát, ha Jézus József fia lett volna, akkor nem ülhetett volna a trónon.

Lukács egy másik családfát ír le, Máriaét, mely egy másik vonalon ér vissza Dávidhoz: Nátánon, Dávid másik fián keresztül. Jézus tehát, Márián keresztül, Dávid utódja és trónörököse.

vs. 4. ...a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk,

vs. 5. aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet:

vs. 6. akik közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai.

vs. 7. Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket ő elhívott és megszentelt: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Szeretem személyessé tenni az Írást, ezért Róma helyére behelyettesítem a saját lakóhelyünket, mert a Róma szó kivételével minden egyes szó ránk is vonatkozik. Isten minket is elhívott és megszentelt. Pálnak ez a levele Isten szentjeinek szól, az egyháznak.

A kegyelem és a békesség mindig együtt járnak az Új Testamentumban, és mindig ebben a sorrendben. Miért ez a sorrend? Mert nem ismerhetjük meg Isten békességét addig, amíg nem éltük át Isten kegyelmét. A saját keresztény életemben is évek teltek el úgy, hogy nem volt bennem Isten békessége. Békességem volt Istennel, melyet Jézus keresztje biztosított számomra, de Isten békessége nem volt bennem, mert a saját cselekedeteimtől vártam, hogy megigazítsanak Isten előtt. Egészen addig, amíg a saját erőmből akartam elérni a megigazulást, folyamatos küzdelem volt a keresztény életem. Mindig egy kicsit jobb akartam lenni, mindig ígérettem, hogy megváltozom. Csak amikor megértettem, hogy mit jelent Isten kegyelme, akkor találtam meg a békességet is.

vs. 8. Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van.

vs. 9. Mert tanúm az Isten, akinek teljes lelkeimmel szolgálok az ő Fia evangéliumával, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok,

vs. 10. és szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok.

Nagyon érdekes, hogy Pál Istent hívja tanúként arra, hogy mit imádkozott a rómaiakért. Jézus azt mondta, hogy *„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked” nyilvánosan (Mt 6:6).* Vagyis ne csináljatok nagyközönség előtti előadást az imádságaitokból.

Emlékezzünk, hogy Pál Korintusban van e levél írásakor, és éppen indul Jeruzsálem felé. Nem tudhatja, hogy ott mi vár rá, csak azt tudja, hogy bárhová is megy, imádkozik, hogy eljuthasson Rómába Isten akaratából. Később, amikor a jeruzsálemi fogságában elbátortalanodva és legyőzötve ül, azt mondja az Úr neki, hogy *„Bízzál, Pál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned!” (Apcsel 23:11)* Annak ellenére vagy éppen amiatt, hogy útközben hajótörést szenvedett, Málta szigetén Publiusz is megismerte az Urat általa, és nagyon sok máltai is elfogadta Jézust.

vs. 11. Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek,

Pál nem arra vágyott, hogy turistaként megnézzék a Colosseumot, a Fórumot és a lenyűgöző római épületeket, hanem arra, hogy olyan lelki ajándékot oszthasson meg velük, amely megerősítheti az ottani gyülekezetet.

vs. 12. vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által.

Ez mindig így van, mert nem lehet úgy szolgálni másoknak, hogy közben saját magunk ne épülnénk. Nem lehet úgy adni, hogy közben ne kapnánk, mert a szolgálatnak mindig kölcsönös haszna van.

vs. 13. Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkámnak valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt.

vs. 14. Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok.

vs. 15. Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.

vs. 16. Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is,

vs. 17. mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”

Jézus Krisztus evangéliumában Isten igazsága (igazságossága) van kinyilatkoztatva, mert még maga Isten sem bocsáthatta meg bűneinket igazságtalan módon. Egy bíró nem tehet teljesen semmissé egy bűnös elleni keresetet, mert az nem igazságos. Isten tehát nem mondhatja igazságosan, hogy megbocsátom a bűneiteket. Mivel Isten igaz és igazságos, kell egy igazságalap ahhoz, hogy megbocsáthasson. És ez az igazságalap Jézus Krisztus evangéliuma. Isten a bűnösöket halálra ítélte, tehát az egyetlen igazságos ítélet az, hogy a bűnöst kivégezzék. Isten egy igazságos alapot teremtett azáltal, hogy Jézus Krisztus helyettesített minket, magára vette a bűneinket, és meghalt helyettünk. Ezért bocsáthat meg nekünk Isten.

vs. 18. Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.

Mi a különbség a hitetlenség és a gonoszság között? Emlékezték, amikor Mózes lejött a Sinai-hegyről, két kőtábla volt nála a Tízparancsolattal. Az egyik táblán az első négy parancsolat volt, amely az embernek az Istennel való kapcsolatáról szólt: Ne legyen más istened rajtam kívül, ne imádj idegen isteneket, Isten nevét hiába ne mondd ki, és emlékezzél meg a nyugalom napjáról! Ezeknek a törvényeknek a megszegése hibás kapcsolatot eredményezhet Istennel - ez a hitetlenség.

A második kőtábla az emberek egymás közötti kapcsolatairól rendelkezett. Ha ezek közül megszegtek bármelyiket, az azt jelentette, hogy nem azt az életet élték, amelyet Isten az igazaknak előírt, és ez gonoszságnak számított.

.vs. 18. ...azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.

Nem elég csak ismerni az Igét. Jakab azt írja, hogy legyetek az Ige cselekvői, mert ha csak hallgatjátok, akkor önmagatokat csapjátok be ezzel. Manapság is sokan teszik ezt, mert hallották és ismerik az Igét, tudják, hogy Isten mit vár el tőlük, tehát birtokukban van az igazság, de sajnos nem alkalmazzák.

vs. 19. Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Ott van a tudatunkban, hogy mi a jó és mi a rossz, mivel Isten beleírta a szívünkbe.

vs. 20. Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.

Isten minden emberhez szól a természetén keresztül, tehát a természet által tisztában vagyok azzal, hogy Isten létezik. Csak az ostoba mondja a szívében, hogy nincs Isten.

vs. 20. Ennélfogva nincs mentségük,

vs. 21. hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként

Hogyan teszem ezt a saját életemben? Nem dicsőítem Istent, amikor Istennel vitatkozom, mert ezáltal tulajdonképpen azt mondom, hogy jobban tudom, mint Isten, hogy mi a jó számomra, és ezzel magamat emelem isteni pozícióba. Akkor sem dicsőítem Őt, amikor elvárásaim vannak Vele szemben, amikor az imáimban ragaszkodom ahhoz, hogy Isten bizonyos dolgokat bizonyos módon oldjon meg. Sajnos igen sok mai prédikátor pont ezt hirdeti, és így a tanításaik legnagyobb része istentelen, mert az embert emelik isteni pozícióba, Istenből pedig szolgát csinálnak.

Nemrég olvastam egy könyvben, amit egy igen nagy gyülekezet pásztorja írt, hogy nagyon szeretett volna egy biciklit, és el is kezdett imádkozni érte. Miután hónapokig imádkozott ezért a bicikliért, és nem kapta meg, megharagudott Istenre. Azt mondta Istennek, hogy „Hogyan taníthatom most én az embereket arra, hogy imádkozzanak, ha én hónapokig imádkoztam ezért, és nem adtad meg?” Azt írja a könyvében, hogy Isten azt válaszolta, hogy „Nem mondtad meg, hogy milyen típusú biciklit akarsz.”

Szerintem ez nem Isten dicsőítése. Milyen az az Isten, aki nem tudja, hogy milyen bicikli a legjobb nekem, és arra vár, hogy én mondjam meg neki a típuszámot? Teljesen elutasítom ezt a fajta gondolkodást Istenről. Ő nem egy palackba zárt szellem, aki arra vár, hogy az én óhajaimat teljesítse. Amikor így kezelem Istent, akkor ez nem válik az Ő dicsőségére.

Péter azt mondja, hogy ha bárki közülünk Isten akarata szerint szenved, akkor bízva Rá a lelkét, mert Ő a mi hűséges Teremtőnk. Megfigyelésem szerint a teljes elkötelezettség és megadottság a legnagyobb nyugalom, amit megismerhettem, mert nincs tele az agyam azokkal a dolgokkal, amelyeket szerintem Isten meg kell, hogy tegyen számomra. Mivel rábízam magam Istenre, bármit is csinál, elfogadom, és megpihenhetek Őbenne.

Szeretnék egy új házat venni, meg is tettük az ajánlatunkat, de még nem tudom, hogy meg kapjuk-e azt a házat, vagy sem. Nem imádkozom azért, hogy megkapjuk, és azért sem, hogy ne kapjuk meg, hanem csak azért imádkozom, hogy „Istenem, legyen meg a Te akaratod. Akár azt akarod, hogy a miénk legyen, akár azt, hogy nem, nekünk így is úgy is jó.” De ha azzal lennék tele, hogy „Muszáj, hogy meglegyen, Istenem, nekünk kell ezt adnod”, akkor én ülnék a volánnál, és é rendelkeznék arról, hogy mit kell Istennek tennie. Ebbe a csapdába nagyon könnyű beleesni.

Valóban gyönyörűsége dolog teljes elkötelezettséggel és átadással szolgálni Istent, mert megtanuljuk, hogy elfogadjunk bármit, ami ránk vár. Soha nem zavar meg semmi, hiszen tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, ezért mindig nyitottak vagyunk arra, hogy megzavarjanak. Azokat lehet csak megzavarni, akik azt tervezik, hogy zavarok nélkül éljék le az életüket. Aztán amikor megérkezik a probléma, akkor maguk alatt vannak. Nekem munkakapcsolatom van Istennel, és ezt minden reggel megerősítem: „Istenem, ma megzavarhatsz bármivel, amivel csak akarsz. Ha az én tervem nem egyeznek meg a Tiéddel, akkor szakítsd félbe az enyémet, zavarj meg, és tegyél a Te ösvényedre, mert szeretném, ha a Te akaratod valósulna meg az életemben.” A lelkem megtartását Őrá bízom, mert Ő az én hűséges Teremtőm.

vs. 21. ...hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett.

Pál arról beszél nekik, hogy Isten kijelentette magát a természetben, és az ember megismerheti Őt a természetben keresztül. A természet Isten kinyilatkoztatása. A természet Isten létéről és dicsőségéről, hatalmáról és csodáiról beszél. De sokan nem akarnak ragaszkodni Isten igazságához, és nem akarják Őt Istenként dicsőíteni, hanem saját magukat emelik isteni szintre, mert úgy vélik, hogy ők a saját sorsuk kovácsai. Az ilyen ember attól az előítélettől elvakítva szemléli a természetet, hogy Isten nem létezik. Ennek következtében a sok millió jelenséget Isten nélkül próbálja megmagyarázni, mint természeti jelenségeket, mint természetes történéseket és körülményeket. Az ilyenek egyik legkedveltebb kifejezése az előre nem látott körülmények véletlenszerű előfordulásai. Ezzel aztán bármit meg tudnak magyarázni. Például eszerint mi, emberek is a véletlen végtermékei vagyunk, évmilliárdok sokmilliárdnyi véletlenszerű történésének gyümölcse.

1975-ben valahol Európában volt egy konferencia, amiről Carl Sagin, az akkori idők egyik legnagyobb tudósa írt összefoglaló könyvet. A világ vezető tudósai gyűltek akkor össze, hogy eldöntsék, léteznek-e olyan földön kívüli lények, akik velünk kapcsolatba szeretnének lépni. A tudósok bemutatták a különböző munkáikat ezzel a témával kapcsolatban, és az egyik ilyen munka nagyon lenyűgözött engem. Az egyik tudóscsoport azzal foglalkozott, hogy meghatározza, hogy mekkora a valószínűsége annak, hogy az univerzumban, a Földön kívül, élet jöhet létre. Figyelembe vették a legtöbb akadályt, amely az élet létrejöttéhez szükséges, betáplálták a számítógépbe az első sejt létrejöttéhez szükséges változókat. A számítógép arra a következtetésre jutott, hogy annak a valószínűsége, hogy ez a sejt bárhol, bármikor is létrejöhetett volna egy a tíz a huszonhetedikhez (1 egyes és 27 darab nulla utána). Ha azt feltételezzük, hogy a Föld 6 milliárd éves, az 10 a tizenhetedik másodpercnek felel meg. Tehát az első sejt csak akkor jöhetett volna létre, ha mondjuk egymilliárd szükséges tényező hatmilliárd év minden egyes másodpercében jelen lett volna. De azután létre kell hozni a második sejtet is ugyanott, és így tovább.

A tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy nincsenek földön kívüli lények, mert lehetetlen, hogy az élet bárhol máshol létrejöhetett volna az univerzumban a sejt kialakulásának bonyolultsága miatt. Az élet kialakulása lehetetlen a Földön kívül, tehát hiábavaló volt az egész konferencia. Nagy érdeklődéssel olvastam ezt a tézist, csak azt nem értettem, hogy miért nem

léptek eggyel tovább, és miért nem jelentették ki, hogy ha az élet kialakulása lehetetlen bárhol az univerzumban, akkor ez a Föld esetében is igaz. Hiszen így van: az élet véletlenszerű kialakulása itt is lehetetlen, tehát teremtett lények vagyunk. Azok azonban, akik azzal az előfeltevéssel indulnak, hogy Isten nem létezik, Isten nélkül próbálják megmagyarázni az életet, és így mindenféle ostoba feltételezésbe bocsátkoznak.

Gondolkodtál már valaha azon, hogy mi módon tudsz járni? Egyszer volt, hol nem volt, évmilliárdokkal ezelőtt, amikor a Földet még ősiszap fedte, ez az egy sejt egy kukacszerű lényvé fejlődött, amely ebből az iszapos vízből kimászott a szárazföldre, és ahogy ott vergődött ebben az idegen környezetben, megkarcolta magát a korall sziklákon. Majd ez a karcolás megkeményedett, és elkezdett lábbá fejlődni lábfejjel és öt lábujjal. Majd évmilliárdok múlva, amikor a második láb is kifejlődött, megtanultál járni, és már nem egy lábon ugrándoztál.

Ez az egyik a lábak kialakulására adott magyarázatok közül, így egyet kell, hogy értsek Pállal: *“hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett”*,

vs. 22. Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek,

„Csak a bolond gondolja magában, hogy nincs Isten!” (zsolt 14:1) Az univerzum megértése Isten nélkül csak akkor lehetséges, ha mindenféle alaptalan elméletet gyártanak, hogy megmagyarázzák a megmagyarázhatatlant, és mindezt tudományos felfedezésnek titulálják. Valójában az egész nem egyéb ostoba magamutogatásnál.

vs. 23. és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.

Istent emberhez hasonlóvá tették. Emberi szintre alacsonyították le Isten dicsőségét, az emberformájú bálványszobraik és rajzaik által. Amikor megvizsgáljuk az ókori emberek imádatának tárgyait, láthatjuk azt a sok groteszk szüleményt, melyeket a különböző istenségek bemutatására fabrikáltak, és megérthetjük, hogy miről is beszél itt Pál.

vs. 24. Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét.

vs. 25. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

vs. 26. Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket.

Emlékszem, amikor kb. 12 éves kislány voltam, a fiúk az egészséggel kapcsolatos folyóiratokat forgatták, és az volt a pornográfia netovábbja, amikor az amerikai nudizmusról szóló cikkeket olvasták. De ahhoz, hogy egyáltalán ehhez is hozzájuthassál, igen jó kapcsolatokra volt szükség. Látható, hogy csak az én életem rövid ideje alatt milyen mélyre süllyedtünk, mert most bármely ABC-ben vásárolhatsz olyan újságokat, amelyek tele vannak mindenféle magától értetődő képpel, és melyeket kifejezetten azzal a céllal gyártanak, hogy felkeltsék és fokozzák a test kívánságait. Észre kell vennünk, hogy mindez annak a következtében történik, hogy Isten kiszolgáltatta az embereket a vágyaiknak.

Az az erkölcsi süllyedés, amely a mai társadalmat jellemzi, párhuzamos az evolúció tanításaival, Isten létezésének a tagadásával, az univerzum Isten nélküli megértésének kísérleteivel, és azzal, hogy az ember megpróbálja Istent teljesen kiűzni saját tudatából. Isten emiatt kiszolgáltatja az embert saját tisztátalansága uralmának, hogy tegye, amit a saját romlott szíve kíván. Az evolúció elmélete a teremtményt teszi Istenné. A mindenható sejtet imádja, a maga hihetetlen képességeivel mindenféle bámulatos változás előidézésére, mely végül az összes látható életforma létrejöttéhez vezetett. Ő a természet csodás alkalmazkodó képessége! Isten tagadásával az ember a teremtményt kezdi imádni a Teremtő helyett. Irracionális szemmel nézi a természetet, istenítve azt, ahelyett, hogy azt dicsőítené, aki a természetet alkotta. Aki racionálisan gondolkodik, az megérti, hogy Isten teremtette a természetet, és hagyja, hogy a természet minden eleme Istenről beszéljen neki.

vs. 26. Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé,

vs. 27. ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfikkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban.

vs. 28. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik.

Az ember lealacsonyodása egy lefelé ívelő spirál. Ez nagyon jól megfigyelhető a mai világban. Pontosan azokat a dolgokat láthatjuk ma is, amikről Pál beszél. Láthatjuk, hogy amint

az ember megpróbálja kipusztítani Istent és az Istentudatot az életéből, az iskoláiból, ennek elkerülhetetlen következményeként egyre mélyebbre süllyed az erkölcstelenségben.

vs. 29. Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók,

vs. 30. rágalmozók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek,

vs. 31. kíméletlenek, szószegők, szeretetlenek és irgalmatlanok.

vs. 32. Ők ugyan megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.

Ez a lista úgy hangzik, mint a reggeli napilapok hasábjai, ezzel vagyunk körülvéve. Mindezeket láthatjuk a mai társadalmunkban.

Szereted a szappanoperákat? Szereted nézni a krimiket? Szereted azokat a filmeket, amelyek csak felnőtteknek valók? És ha szereted ezeket nézni, ezzel tulajdonképpen nem egyetértesz azzal, ami ezekben folyik? Ha öntelt vagy, akkor könnyen arra a következtetésre juthatsz, hogy: „Én nem vagyok álnok, soha nem öltem meg senkit, soha nem tettem ezt vagy azt.” Pál itt azt mondja, hogy nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem egyetértenek azokkal, akik ilyeneket tesznek. Ez arra is vonatkozik, aki szeret ezekről olvasni, szereti ezeket nézni. Mert ugyan maga nem csinálja ezeket, de izgalomba jön, ha valaki más teszi. Legyetek óvatosak!

Istenem, segíts meg minket, mert minden oldalról a Sátán támadása bombáz, megpróbálva belerángatni mindenbe, ami érdekes, lenyűgöző! Persze mondhatod, hogy csak azért érdekel, mert ez az élet. De ezzel csak magyarázkodsz, hogy élvezhesd és nézhesd, hogy mások hogyan játssák a kis játékaikat.

vs. 2:1 Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!

Nagyon óvatosaknak kell lennünk az ítélkezéssel, mert miközben másokat megítélek, magamat is elítélem. Mert tudom, hogy ez rossz, és ha én magam is ezt teszem, akkor duplán

követem el a rosszat. Elképesztő, hogy a másik ember bűne milyen hajmeresztőnek látszik, de milyen zseniális magyarázatokat tudunk adni a saját hasonló cselekedeteinkre.

vs. 2. Azt pedig tudjuk, hogy az Isten ítélete igazságosan sújtja azokat, akik ilyeneket cselekszenek.

vs. 3. Azt gondolod, te ember, aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy akkor te megmenekülsz az Isten ítéletétől?

Az 2. Korinthusiakhoz írt levél 5. részében Pál azt mondja, hogy „mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt. Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg” (2. Kor 5:10-11) Azt gondolod, hogy elkerülsz Isten ítéletét, mert valamilyen különleges védettséget élvezel, és Isten téged felment az ítélet alól?

vs. 4. Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát?

Sokan elkövetik azt a hibát, hogy félreértelmezik Isten hosszan tűrését és türelmét. Isten nagyon türelmes, és nem súlyt le azonnal, hogy végezzen velünk, amikor valami rosszat teszünk. Sokszor nem értem, hogy miért olyan türelmes a gonoszokkal, én a helyében már régen elpusztítottam volna néhányukat. Például, nagyon sürgetném Isten ítéletét annak az embernek az esetében, aki nemrég legyilkolta a saját családját, és tudom, hogy az ügyének tárgyalása hosszú hónapokig fog húzódní. De amikor saját magamról van szó, akkor türelemért esedezem, hiszen éppen igyekszem megváltozni, és remélem, hogy nemsokára sikerül győzedelmeskednem. Néha Istennek ezt a türelmét rosszul értelmezetten beleegyezésnek gondolom, vagy azt hiszem, hogy az adott dolog talán nem is számít Neki. Sokszor egyesek annyira elvakulnak, hogy azt gondolják, hogy az áldások az életükben Isten jóváhagyásának a jelei, és tulajdonképpen nem is bűn az, amit csinálnak. Azt hiszik, hogy Isten biztosan megvonná az áldásokat az életükből, ha nem tetszene Neki, amit tesznek. Ez azonban nagyon téves gondolkodás. Azt hiszed, hogy megmenekülsz Isten ítéletétől?

vs. 4. Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?

vs. 5. Te azonban kemény szívvel és megtérés nélkül gyűjtesz magadnak haragot a harag napjára, amikor az Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy igazságosan ítéel.

Olyan, mintha egy gát visszatartaná Isten haragját, és te egyre többet és többet gyűjtesz ebből, miközben folytatod a bűnös és hitetlen életedet. Egy napon majd a gát átszakad, és az ítélet árja elsodor.

A föld, amelyen most élünk, már-már megérett az ítéletre. Ahogy a mai világra és a jelenlegi eseményekre tekintek, azon gondolkozom, hogy vajon meddig képes még Isten várni ítélet nélkül. A Biblia szerint Isten hosszú ideig várt Noé bárkája előtt is, de az ítélet végül megérkezett. Isten ítélete ismét eljön majd.

vs. 6. Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni:

vs. 7. azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre, és halhatatlanságra, örök életet ad;

vs. 8. azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak, és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd.

vs. 9. Gyötrelem és szorongás lesz a része minden ember lelkének, aki a rosszat cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is;

vs. 10. viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is!

vs. 11. Mert Isten nem személyválogató.

vs. 12. Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet.

Tehát azokat a pogányokat, akik nem ismerik a törvényt, a szívükben levő törvény, azaz a lelkiismeretük alapján fogja Isten megítélni. A zsidók pedig, akik ismerik a törvényt, annak alapján ítéltetnek majd meg.

vs. 13. Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni.

vs. 14. Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt.

vs. 15. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe. Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd,

vs. 16. azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek rejtett gondolatait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által.

Azután Pál a zsidókhoz fordul, és ezt írja:

vs. 17. Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és az Istennel dicsekszel,

vs. 18. és ismered az ő akaratát, és meg tudod ítélni, mi a helyes, mert megtanultad a törvényből;

vs. 19. és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, meg a sötétben járók világossága,

vs. 20. az oktanok nevelője, és a kiskorúak tanítója, mivel tied a törvényben az ismeret és az igazság teljessége:

vs. 21. ha tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod? Aki hirdeted, hogy ne lopj, lopsz?

vs. 22. Aki azt mondod, hogy ne paráználkodj, paráználkodsz? Aki utálsz a bálványokat, templomrabló vagy?

vs. 23. Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent?

Pál itt a zsidóknak azon felfogásával száll szembe, mely szerint ők lelkileg felsőbbrendűek a többi emberhez képest. Isten a zsidóknak nyilatkoztatta ki magát, velük ismertette meg a törvényeket, azért hogy vezessék a világtalant, és hogy ők legyenek a világ világossága. Pál viszont azt kérdezi tőlük, hogy „Miközben a többieket tanítjátok, ti magatok nem hallgatjátok meg saját tanításaitokat, nem tanultok saját magatoktól?”

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy „*ha az ő igazságuk messze nem felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mennek be a mennyek országába*” (Mt 5:20). Amint ezt a kijelentését magyarázta, rámutatott arra, hogy az írástudók és a farizeusok igazsága teljesen a törvény külsőségeinek megtartására korlátozódott, belül pedig megszegték a törvényt. A törvény azt mondja, hogy ne ölj, de te annyira utálsz azt az embert, hogy legszívesebben megölnéd. Jézus szerint ezzel vétkes vagy, mert megszegted a „Ne ölj” parancsot. „Ne paráználkodj” - mondja a törvény, de mégis hatalmas testi vágy és epekedés

van benned azért a lányért. Isten azt mondja, hogy ezzel paráználkodtál a szívedben, mert a törvény lelki.

Pál itt rámutat arra, hogy a zsidók hogyan szegik meg ezeket a törvényeket. *„Aki azt monddod, hogy ne paráználkoddj, paráználkodsz? Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy?”* Mi magunk is bálványimádók vagyunk, ha van bármi az életünkben, ami fontosabb számunkra Istennél: valamilyen cél, ambíció vagy vágy, amely meghaladja az Isten iránti szeretetedet.

vs. 24. Bizony „miattatok káromolják az Isten nevét a pogányok között”, úgy amint meg van írva.

vs. 25. A körülmételkedés valóban használ, ha megtartod a törvényt; de ha törvénytisztező vagy, akkor körülméltétséged körülméletlenségé lett.

A körülmételkedés lelki szimbólum: a test egy darabjának levágása azt jelentette, hogy nem a testem szerint, hanem a Lélek szerint fogok élni. Egy olyan nép jön így létre, amely Isten Lelke szerint él, nem pedig a test szerint. De az történt, hogy bár a nép elvégezte a testi körülmételést, nem alkalmazta azt lelki síkon. Testileg ugyan körülmételkedtek, de lelki értelemben a test vezette őket. Pál azt mondja, hogy nem érdekel a fizikai körülmételkedések, mert ha még mindig test szerint éltek, akkor a fizikai körülmételkedés értelmetlen. Nem a testi körülmételkedés számít Isten előtt, hanem a szív körülméltétsége. Ugyanúgy a keresztyének esetében a vízbe való bemerítkezés (a keresztség) a régi, testi élet halálát szimbolizálja, és a vízből való kijövetel az új, feltámadott krisztusi életet jelenti. Viszont függetlenül attól hogy előlről, vagy hátulról, vagy akár háromszor kereszteltek meg az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, ha még mindig a testem vezeti az életemet, akkor a keresztség teljesen értelmetlen volt. A szív megkeresztelése, a szív körülméltétsége számít, semmi más. Isten azt akarja, hogy a Lélek szerint éljek, hogy a szívem vágya a Lélek szerinti élet legyen.

vs. 26. Ha pedig a körülméletlen megtartja a törvény rendelkezéseit, nem tekinti-e Isten a körülméletlenségét körülméltétségnak?

Ez igaz a bemerítkezésre is. Ha egy ember fizikailag még nem merítkezett be, de Istennel élő kapcsolata van, és Lélekben jár, akkor Isten úgy tekinti őt, mint aki már lelkileg bemerítkezett. Nem értek egyet azokkal, akik olyan nagy hangsúlyt fektetnek a bemerítkezésre, mert szerintük csak akkor lehet valakinek üdvössége. Péter szerint az igazi keresztség a szív

dolga, tiszta lelkiismeret keresését jelenti Isten előtt, és nem a test szennyének lemosásáról van szó (1 Pt 3:21). Pál azt írja a korintusi gyülekezetnek, hogy *„Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt. Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem”* (1 Kor 1:14,17).

Tehát Isten a szíveteket vizsgálja. Mi az, amire vágytok? *„Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem”* (Zsolt 27:4). Valóban az Urat keresem, hogy a jelenlétében éljek, és szüntelen, folyamatos közösségben éljek Vele? Vagy vasárnap kifizetem az adósságomat Neki, és a hét többi napján az életemet a saját testi, világi vágyaim, céljaim és ambícióim kielégítésére szánom?

vs. 27. Még a származása szerint körülmetéletlen is, aki betölti a törvényt, el fog ítélni téged azért, mert az Írás és a körülmetélés ellenére törvényszegő vagy.

vs. 28. Mert nem az részesül dicséretben, aki külsőleg zsidó, aki testén külsőleg van körülmetélve,

vs. 29. hanem az részesül dicséretben - mégpedig nem emberektől, hanem Istentől -, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Lélek által van körülmetélve.

Nem az emberek elismerését, hanem Istenét kell keresnünk Lélekben járva. Nem a test élete a fontos, amit az emberek látnak, hanem a Lélek élete, melyet Isten lát. A szívem állapota Isten előtt az, ami igazán fontos.

Pál ebben a két fejezetben sikeresen érezteti velünk bűnösségünket. A pogány világ a saját lealacsonyodásában, önelégültségével bűnös Isten előtt, mert nemcsak megteszi ezeket a kimondhatatlan dolgokat, hanem még élvezettel szemléli is azokat, akik ezeket teszik. De ugyanolyan bűnös a zsidó is, aki megítéli a pogányokat, és azt mondja, hogy *„Ugye milyen szörnyű, hogy a pogányok ilyen dolgokat tesznek.”* Lehet, hogy szájával tiszteli Istent, és külsőleg meg is tartja a törvényeket, de a szíve romlott Isten előtt. Megítéli mások cselekedeteit, de ő maga is ugyanazokat csinálja.

Az az ember is bűnös, aki soha nem hallotta a törvényt, mert Isten a törvényt a szívébe írta, és őt a törvény nélkül fogja Isten megítélni. Isten kinyilatkoztatta magát a természetben, de az emberek nem figyelnek Isten természetén keresztül üzenetére, mert nem akarják megtartani a szívükben Istent.

Ezáltal az egész világ bűnös Isten előtt.

Rémes ezzel befejezni, de Isten megoldása a bűnös ember számára a következő fejezetekben vár ránk, melyekben elkezdjük tanulmányozni Isten dicsőséges kegyelmét, melyet Jézus Krisztusban jelentett ki.

Pál szeret képeket festeni Isten kegyelméről, de ahhoz, hogy megértsük és élvezhessük a kegyelemről festett képének csodás színeit teljes szépségükben és ragyogásukban, előbb a hátteret festi meg. Ezért veszi a vásznat, belemártja az ecsetet a hideg, fekete festékbe, és megfesti a hátteret az első és a második fejezetben, hogy aztán felfesse a vászonra Isten dicsőséges, szikrázóan lenyűgöző kegyelmét, amelyet Jézus Krisztuson keresztül nyilatkoztatott ki számunkra. Mi Isten haragját érdemeljük bűnösségünk miatt, mégis dicsőséges helyet kínál fel nekünk Isten: Vele élhetünk közösségben, és Lélekben járhatunk.

Nincs olyan szabály, mely tiltaná, hogy előre elolvasd a 3. és a 4. fejezetet, és magad is felfedezd, hogy mit tett Isten, és milyen csodálatos az Ő kegyelme.